

LỜI MỞ NHẬT KÍ

Hế lô! Chào nhật kí!

Xin chào nhật kí một lần nữa.

Sở dĩ Tũn Cá tôi phải chào nhật kí đến hai lần là bởi tôi sẽ đưa cậu cho mẹ của tôi. Cuốn nhật kí trước và sau khi tôi đưa cho mẹ sẽ là hai phiên bản khác hẳn nhau, nên hiển nhiên tôi phải chào cậu hai lần rồi.

Mẹ tôi nói mẹ muốn mượn cậu để viết một cuốn sách về trường học và cuộc sống đủ thú linh tinh nhỏ nhặt qua giọng kể của một bạn nhỏ. Nhưng mẹ lười đến mức chẳng nghĩ ra thêm được gì mới mẻ cả nên mẹ sẽ đánh máy lại những gì tôi đã viết lên cậu thôi.

Vậy là từ lúc tôi bắt đầu biết viết những dòng chữ đầu tiên, tôi đã gắn bó với cậu được gần hai năm rồi. Cậu là người bạn thân thiết, được nghe ti tỉ những câu chuyện xảy ra hằng ngày của tôi, rất nhiều trong số đó là chuyện bí mật tôi không muốn cho ai biết. Nhưng mà, mẹ tôi siêu lắm nhé! Có những chuyện

tôi chỉ mới nghĩ thôi mà mẹ đã biết tỏng rồi. Khi tôi hỏi mẹ làm thế nào mẹ có được “siêu năng lực” đó, thì mẹ bảo tôi từng ở trong bụng mẹ rất lâu, nhiều đó thời gian đủ để mẹ hiểu được tất cả những việc mà tôi làm hoặc nghĩ. Như thế thì có cho mẹ mượn cậu hay không cũng không khác nhau là mấy. Những chuyện bí mật tôi muốn giấu cả thế giới cũng chẳng thể giấu được mẹ. Vậy là, tôi đã đưa ra quyết định liều lĩnh nhất từ trước tới giờ: Cho mẹ mượn cậu.

Một tháng sau, vào buổi chiều nọ, mẹ đưa cho tôi và anh Tin một tập giấy rất dày và bảo đó là bản thảo câu chuyện dựa trên nhật kí của tôi. Chỉ cần liếc qua mấy trang đầu là tôi biết ngay nó chính xác là bản đánh máy lại toàn bộ cuốn nhật kí.

Anh Tin háo hức lắm, và anh ấy bỏ cả đá bóng - môn thể thao dù nắng hay mưa anh ấy cũng phải chơi mỗi chiều tan học để đọc bản thảo, chốc chốc lại vỗ đùi rồi phá lên cười khoái chí. Đến tối trước khi đi ngủ, anh Tin bảo mẹ:

“Con đọc xong rồi! Cuốn nhật kí lần này con đánh giá 5.1 sao mà không cần nể nang tình mẫu tử. Nhưng mẹ phải viết tập hai đi, vì con nóng lòng muốn đọc tiếp lắm rồi.”

Tôi không đọc bản thảo bởi tôi đã biết quá rõ nội dung của nó rồi và cũng bởi bây giờ tôi đang chuẩn bị thi học kì hai lớp Hai, phải làm rất nhiều phiếu bài tập mà cô giáo giao. Tôi nghĩ ngay từ đầu năm, nhà trường nên cho chúng tôi thi luôn tất cả các kì thi có trong năm học đó. Nếu hoàn thành xong các kì

thi rồi thì trong năm chúng tôi chỉ việc học thôi, không lo ôn thi nữa thì thật tốt. Anh Tin lúc đầu nghe tôi nói vậy cũng thích nhưng sau đó anh lại bảo:

“Thi một lúc cả học kì một và học kì hai thì mệt lắm!”

Sáng nay, bất giác tôi nghĩ đến cuốn nhật kí mà mẹ đã mất nhiều công đánh máy lại. Trời ơi, nếu cô giáo tôi, các bạn tôi, cả cô giáo của anh Tin và các bạn của anh ấy đọc được những trang nhật kí này thì sao nhỉ? Cô và các bạn sẽ “thù” tôi và nhà trường có thể sẽ đuổi học tôi. Dù thú thật tôi cũng không thích đi học lắm nhưng tôi muốn mình được “nghỉ học đàng hoàng” như anh Tin vẫn nói chứ không phải bị đuổi. Thế là tôi yêu cầu mẹ phải đổi hết tên cô giáo và các bạn để lỡ có ai mua sách, họ sẽ không nhận ra. Tôi thực quá nhanh nhạy và thông minh khi nghĩ ra kế sách đối phó này, khi khi. Nhưng tôi vẫn lo rằng, ngay cả khi đổi tên, người ta vẫn nhận ra rằng tôi đang nói về họ vì “có tật thì dễ giật mình” mà.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì... Nếu vì cuốn sách này mà tôi bị đuổi học, tôi thề nhất định không bao giờ cho mẹ hay bất cứ ai mượn nhật kí nữa đâu! Thế nên nhật kí à, hãy thông cảm cho tôi một lần này thôi nhé.

Diễm danh các nhân vật xuất hiện trong nhật kí

SAU ĐÂY, HÃY ĐỂ TỪN CÁ TÔI GIỚI THIỆU TỚI BẠN NHỮNG NHÂN VẬT XUẤT HIỆN RẤT RẤT NHIỀU LẦN TỚI MỨC BẠN KHÔNG THỂ QUÊN ĐƯỢC TRONG CUỐN NHẬT KÍ:

Tôi là Tụn Cá, tên thật là Khanh. Năm nay tôi bảy tuổi và nếu sinh nhật lần tới không đến quá lâu thì tôi sắp lên tám tuổi rồi.

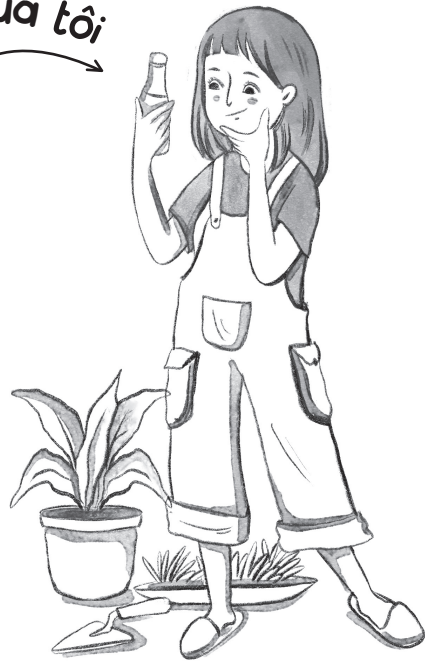
Tôi viết rất xấu. Nhưng bù lại tôi đọc rất nhanh dù tôi không cố tình bỏ bớt những từ khó đọc. Tôi ước mơ trở thành chủ một tiệm bánh ngọt và để cho chắc chắn, tôi ước điều này ngay cả khi đi ngủ.

Tôi có một bà mẹ, một ông bố, một ông anh, một ông nội, một ông ngoại, một bà nội, một bà ngoại, một cô giáo chủ nhiệm, sáu mươi ba bạn cùng lớp và rất nhiều bạn hàng xóm nữa. Và họ đây...

Một bà mẹ của tôi

Mẹ của tôi ba mươi lăm tuổi. Mẹ cao và gầy, lúc nào cũng thích cây, thích hoa, thích núi, thích rừng. Mẹ rất đáng yêu, vui tính và có thể chơi đùa trò với trẻ con. Nhưng mẹ mắc một “bệnh” rất nghiêm trọng là luôn đọc kĩ nhãn mác hàng hóa, sản phẩm trước khi sử dụng và bất cứ khi nào nhớ ra, mẹ đều nói:

“KHÔNG NÊN ĂN CÁI NÀY!”

Một ông bố của tôi

Bố của tôi gần bốn mươi tuổi. Bố không bao giờ nói tuổi chính xác vì bố sợ bị người khác chê già. Sở thích của bố là bật ti vi lên rồi ngồi trước màn hình ti vi để xem điện thoại cho tới khi ngủ gật. Ưu điểm lớn nhất của bố là bố có thể ngủ rất lâu mà không cần ăn uống gì. Bố rất hiền. Hầu như lúc nào bố cũng cười và bố cũng rất lười.

Một anh trai của tôi

Anh tôi tên là Tin. Anh đang là học sinh lớp Năm nhưng nếu không được giới thiệu, mọi người đều tưởng năm nay anh ấy mới vào lớp Một vì anh rất “còi”. Nhưng Tin “còi” rất tự hào về điều này vì anh có thể chạy nhanh, đi nhanh, lẩn trốn kĩ và vượt chướng ngại vật dễ dàng.

Anh Tin mê đọc sách. Anh ấy có thể đọc sách từ sáng đến tối. Anh ấy đọc đủ các thể loại từ truyện in trên giấy gói xôi cho đến truyện thơ Hồi giáo hay những cuộc vượt ngục ở nhà tù Côn Đảo. Nếu có khi nào anh Tin không đọc sách thì rất có thể anh ấy đang say sưa vẽ minh họa cho những câu chuyện mà anh ấy tự sáng tác. Thời gian rảnh còn lại anh ấy đi chơi với bạn và làm việc vặt ở nhà, bao gồm cả việc trêu tôi.